

ԵՐԱՆԵԼԻ ՀՈՎՀԱՆՆԵՍ ՊԼՈՒՋ ՎԱՐԴԱՊԵՏԻ ԽՐԱՏԸ ՍԻՐՈ ՄԱՍԻՆ

(ԿԱՐԴԱՑՎՈՒՄ Է ԱՎԱԳ ՀԻՆԳՇԱՐԹԻ ՈՏՆԱԼՎԱՅԻ ԺԱՄԱՆԱԿ)

«Աստված սեր է, և ով որ սիրո մեջ է մնում, նա Աստուծո մեջ է բնակվում, և Աստված՝ նրա մեջ», — ասում է Քրիստոսի սիրելի աշակերտ, Որոտման որդի Հովհաննեսը:

Ա՛րդ, եղբայրներ՝, լսեցե՛ք և մտքում պահեցե՛ք սիրո ճառը:

Ով սիրում է Աստուծուն, սիրում է նաև իր եղբորը:

Որովհետև Աստուծո սերը հայտնվում է եղբոր սիրո մեջ: Եթե եղբորը, որին տեսնում ես, չես սիրում, Աստուծուն, որին չես տեսնում, ինչպե՞ս կարող ես սիրել:

Մրանով հասկանում ենք, թե սիրում ենք Աստուծուն, եթե սիրում ենք մեր եղբորը հոգևոր սիրով, և ոչ մարմնավոր: Որովհետև այլ է սերը հոգու և այլ՝ սերը մարմնի, որի մասին կխոսենք ստորև իր տեղում:

Արդ, ով սիրում է, ճանաչվում է Աստուծուց և ինքը ճանաչում է Աստուծուն: Ով չի սիրում իր եղբորը ցավակցաբար, հեռու է Աստուծուց և աստվածային շնորհները չի կարող ընդունել:

Ով սիրում է իր եղբորը սուրբ սրտով, բնակարան կլինի Աստուծո, և Աստված կբնակվի նրա մեջ:

Որովհետև Տերն ինքը սիրեց մեզ և ուղարկեց Ճշմարտության Հոգուն մեր մեջ բնակվելու:

Որպեսզի մեր իմանալի հոգիները՝ Աստուծո անիմանալի Հոգու հետ սիրով կապակցվեն:

Եվ ինչպես ինքը սիրեց մեզ, նույնպես և մեզանից պահանջում է սիրել միմյանց:

Տե՛ս, թե որքա՛ն համարձակություն ունի սերը Աստուծո մոտ, որ մարդուն դարձնում է նրա նման, որովհետև Աստված Իր սիրով մարդկանց նմանվեց:

Նա ցույց տվեց, որ մարդիկ իրենց սիրո՛վ պետք է նմանվեն Աստուծուն:

Որովհետև Աստված այնքան սիրեց աշխարհը՝ մինչև իսկ Իր Միածին Որդուն ուղարկեց աշխարհի փրկության համար:

Եթե մենք սիրենք միմյանց, ինչպես Աստված սիրեց մեզ, չկա ոչ մի շար բան, որը խափանի մեր սերը:

Ով որ սիրում է, հայտնի է մարդկանց առջև և համարձակ՝ Աստուծո առաջ:

Որովհետև մահվան մեղքերից երկյուղ չունի, այլ Աստուծո սիրով զինված է և անվախ՝ բոլոր երկյուղալի վտանգներից:

Որտեղ սեր, այնտեղ երկյուղ չկա, ինչպես Հովհաննեսն է ասում. «Սիրո մեջ երկյուղ չկա, այլ կատարյալ սերը դուրս է վանում երկյուղը, որովհետև երկյուղը տանջանքների տակ է, իսկ սերը՝ համարձակության մեջ. և որովհետև երկյուղը հալածվում է սիրուց և ուր սեր չկա, այնտեղ է դատաստանի երկյուղը, և ահեղ դատաստանի մեծ օրվա կորստյան սարսափը»:

Սերը մարդուն աներկյուղ է դարձնում բոլոր տանջանքների նկատմամբ:

Ես սեր նրան կասեմ, որ բոլորովին զերծ է երկբայությունից, որովհետև երկբայությունը և սերը միասին չեն կարող:

Հայտնի է, որ սերը ոչ միայն հավիտենական կյանքում է բերում խաղաղության իր պտուղները, այլև այս աշխարհում վանում է բոլոր տեսակի թշնամությունները՝ նախանձն ու ատելությունը, ռիակալությունն ու շար գիտավորությունները, շարախոսությունն ու հայհոյանքը, տրտունջն ու բամբասանքները, հպարտությունն ու գոռոզությունը և մանավանդ բոլոր շարիքների մայրը՝ արժաթասիրությունն ու ազահությունը:

Արդ, ով որ սեր ունի՝ այս բոլոր շարիքներից հեռու կմնա և երկնային խաղաղ նավահանգիստը կհասնի բոլորովին ապահով:

Ի՞նչ կա ավելի խաղաղ քան սերը՝ ազատ
լինել բոլոր տեսակի խռովություններից և
կատարել Աստուծուն հաճելի գործերը:

Սերը երկնքի Արքայության բանալին է և
հավիտենական կյանքի ճանապարհը:

Սերը մարդկանց Աստուծո՞ր որդիներ է
դարձնում և երկնքի Արքայության ժառան-
գորդ:

Սերը ապականացու բնությունն անապա-
կան է դարձնում և մահկանացուներիս ան-
մահության է վերափոխում:

Սերը երկնային է դարձնում և հողեղեննի-
րին՝ հրեղեն:

Եվ արդ, ո՞վ կարող է պատմել սիրո այն-
քան մեծությունը, որովհետև անճառելի և
անպատմելի է, ինչպես աստվածության ան-

հղ բնությունն անքննելի է, այնպես է նաև
սիրո բնությունը:

Եվ ինչպես Աստված անսահման է, բայց
մոտ է բոլորին և բնակվում է հեղեբի ու խո-
նարհների և նրանց մեջ, որոնք երկյուղածու-
թյամբ են լսում նրա խոսքերը, նույնպես էլ
սերը մոտ է բոլորին, որոնք ուզում են նրան՝
և ինքը գալով բնակվում է իրեն փնտռողնե-
րի մեջ: Սերը սիրում է իրեն սիրողներին և
ատում է իրեն ատողներին:

Նրանք, որ փնտռում են սերը, նա մոտ է
նրանց աստվածապես, որովհետև Աստված
սեր է և սիրո կամեցող՝ սուրբ սրտով և ան-
կեղծ հավատով:

Աշխարհաբարի վերածեց

ԿԱՐԱՊԵՏ ՍԱՐԿԱՎԱԳ ՍՈՒՔԻԱՍՅԱՆ

